

Han styr över Ready Cashs blodsband

NORMANDIE. En sen kväll i januari för tolv år sedan kom Tomas Thell i kontakt med Emmanuelle Couetil på en restaurang. Nu består hans verksamhet – Hingstdepån – av framför allt franska hingstar. Ambitionen var att gå mot pension, men när sonen Sebastian hastigt gick bort i våras blev verkligheten en annan för Tomas.

Travronden åkte till den franska landsbygden och tog rygg på mannen som har ett viktigt finger med i spelet när Ready Cashs blod ska gå vidare i nya led.

Text RICKARD HANSSON Foto ELISE FOSSARD

Rött vin?, frågar 65-årige Frédéric Sauque mig, samtidigt som han samtalar med kyparen.

Vi sitter på hotell Le Saint-Pierre i den lilla orten Mézidon-Canon i Normandie i nordvästra Frankrike. Frédéric är mannen bakom Ready Cash-syndikatet. Ready Cash som tillsammans med Muscle Hill är världens mest eftertraktade avelshingst. Runt bordet sitter även Philippe Allaire med sin fru Gitte och Tomas Thell.

Samtalet är intressant, skrönor och skämt blandas med Philippes syn på avelshingstar, travsporten och Lutfi Kolgjini. Han ler när Kolgjini kommer på tal.

– Jag gillar honom! Han verkar ha en väldigt fin tvååring nu i Smokin Joe har jag förstått.

Utsökt anka på den franska landsbygden och Philippe Allaire som sällskap – det är många som skulle vilja låna min stol. Men Travrondens huvudsyfte är inte att träffa Allaire, det är en trevlig bonus.

Tomas Thell är vår man. Svensken som har makt över vilka ston som tillåts betäckas med Ready Cash genom sitt företag Hingstdepån i Östergötland. Grafikern som kom in på travets bana

och blev en viktig spelpjäs på den europeiska travkartan.

En dag tidigare.

– Hej Tomas, vi skulle vilja göra ett reportage om dig till Vinternumret, vad säger du om det?

– Jo, det går bra. Vilken miljö har ni tänkt er? Jag flyger till Frankrike i morgon och har några ärenden där nere.

Ett pussel påbörjas och några timmar senare är det spikat. Dagen därpå flyger jag ned för att möta upp Tomas i hästmekkat Normandie.

Efter tåg, flyg och taxi är första stoppet trav- och galoppbanan Enghien norr om Paris där jag ska lifta med vår fotograf Elise Fossard i en hästtransport. När solen har påbörjat sitt avsked för dagen är vi framme på Philippe Allaires gård Haras de Bouttemont.

Ready Cash agerar som en riktig hingst. Stuterichefen Thierry Berthaud har inte fuskat med några detaljer. Hingsten ser exemplarisk ut och har mycket energi.

– Han körs ungefär 45 minuter varje dag för att hålla sig i god kondition och göra av med energi, säger Philippe Allaires fru Gitte.

– Jag sköter administrationen, Philippe är ju tränare men har full koll på hela rörelsen. Thierry har ansvaret för stuteriet.

Ready Cash är inte den enklaste av hästar att fotografera, han må vara bildskön men Thierry får arbeta ordentligt med honom för att han ska hinna fastna på bild innan nästa glädjesprång tas. Efter ett antal bilder och dussinett språng i trädgården får han återvända till sin box som är dränkt i halm.

– Nu blir det svårt att ta fler bilder med honom, skrattar Gitte.

Hon visar oss runt på gården som köptes för sex år sedan med huvudsyftet att hitta en bra plats för just Ready Cash. Under årens lopp har stallbyggnader och träningsbanor byggts.

– Före detta ägaren, en holländare, hade ett litet flygplan här. Hans start- och landningsbana blev vår rakbana där hästarna tränas. Tre olika underlag parallellt med varandra och rakbanan mäter 1100 meter.

En sprallig franskos hoppar ur en traktor och kramar om Tomas.

– Hej min vän!

Mannen är grannen Christophe

Toulorge som äger en fjärdedel i Ready Cash-sonen Bird Parker. Kanske främst bekant för vanlige V75-spelaren som vinnaren av Harper Hanovers lopp i fjol.

– Vi är mycket goda vänner. Han hjälper oss mycket och är även härlig för den sociala biten, förklarar Gitte.

Det är lätt att förstå valet av plats till Ready Cash. Harmoni är ordet som tydligast beskriver vyer, lugnet, stallen.

I en lila keps dyker Philippe upp. Den är prydd med trycket ”Django Riff” – en fyraåring efter Ready Cash, som han själv tränar, med tre grupp I-segrar och över en miljon euro på kontot.

Tomas presenterar mig och säger:

– This is the new generation of journalists in Sweden.

Det förstår han, Philippe. Engelskan är dock inte den bästa och frun Gitte, från Danmark, får agera tolk.

Tillsammans med Tomas och Frédéric poserar de bredvid Traders. Ja, givetvis även han efter Ready Cash. En häst som slog självaste Bold Eagle i dennes hemmaborg – Vincennes – förra vintermeetinget. Bold Eagle är efter...

...ja, han står där ju borta i sin box.

Allt handlar om Ready Cash.

Gitte fryser och bjuder in oss i huset. Philippe greppar sin ipad och försvinner bort i samtalet.

– Jag kollar twitter. Det gör jag varje dag, perfekt för att ta del av nyheter och sådant på ett snabbt sätt.

Tomas plockar fram sina utskrivna A4-sidor. Där finns de 73 utvalda stona som ska bli 40. De 40 som betäcks med Ready Cash i vår. Hur gallringen ser ut, ska vi återkomma till.

– Ser bra ut, säger Philippe som får medhåll av Frédéric som har än större erfarenhet av det här.

Frédéric är en form av mäklare. Under årens lopp har han syndikerat många namnkunniga hingstar så som Ready Cash, Love You och Cocktail Jet. För det tar han ett mäklararvode. Dessutom äger han hingsten Brillantissime.

– En riktig höjddare, han är Frankrikes absolut främste hästmäklare och är dessutom stor även inom galoppporten, förklarar Tomas.

Gitte föreslår att vi ska avnjuta en middag tillsammans och turen går mot hotellet en mil från gården. Ett hotell Tomas hittade för ett antal år sedan under en av alla tidigare resor till Frank-

rike. Menyerna rullas ut och samtalet påbörjas.

– Jag tappade flera hästar av grupp I-kaliber 2003 och ungefär vid den tiden hade jag även en rörelse i Italien. Efter att den avslutats fick jag se sex stycken ettåringar. En av dem var Ready Cash, på den vägen är det, berättar Philippe.

Han vill dock inte framhäva sig själv.

– Jag är som vem som helst, egentligen. Stolt är jag, så klart.

• Vad är du mest stolt över – tävlingskarriären eller avelsbiten?

– Hm. Avelsbiten. Givetvis är jag mycket stolt över hans framgångar på tävlingsbanan också, men här ser vi det som två karriärer. En på tävlingsbanan och en efteråt. Nu har vi vinnare varje dag efter honom.

• Vad är det som gör honom SÅ bra?

Trots franskan förstår man vad han menar, han talar nämligen med hela kroppen – Philippe.

– Om jag visste det...han har det där lilla extra. Något i blodet, men det är svårt att sätta fingret på exakt vad det är. Hans avkomor vill framåt, vill tävla. Visst, de kan vara lite speciella men de är som gjorda för att tävla. Samtidigt har han fått mycket bra fölston.

Utöver sina 40 miljoner på tävlingsbanan är han en kassako för ägarna, där familjen Allaire har en liten del i honom.

– Ekonomin? Våldigt bra, ler Frédéric.

Det är alltså han som ansvarar för syndikatet och sålt ut andelar.

– Det finns 90 så kallade "shares" i honom och den senaste som såldes vidare kostade 180 000 euro..

Ready Cash är alltså värderad till omkring 150 miljoner kronor. Intäkterna vid syndikeringen av hingsten tillföll ägarkvartetten Philippe Allaire, Pascal Berthou, Carrol Berthou och Kevin Tebirent. 2008 när han syndikerats kostade en andel 37 500 euro.

– Det är främst uppfödare som är med och äger honom, men även investerare som vill chans. Nu blev det ju väldigt bra, men från början är det ju en risk så klart, förklarar Gitte.

• Hur livet förändrats för Philippe Allaire tack vare Ready Cash?

– Du hade ju inte varit här annars! Skrattar han.

Nej, det är ju sant...

– Så klart det har förändrats, en sådan exceptionell häst. Han har gjort oss mer intressanta och framför allt så har han ju lämnat så många fantastiska hästar så han lever ju kvar, så att säga.

I Sverige heter stjärnan Readly Express.

– Framöver ska det bli väldigt spännande att se avkommorna efter honom.

När vi pratar avelshingstar betonar Allaire en sak mycket tydligt. Framgångar som tagits på tävlingsbanan med skor på hovarna är extra mycket värt.

– Ready Cash, Love You, Cocktail Jet... de gick med skor. Visst, barfota någon gång, men i huvudsak med skor på hovarna. Klassiska segrar togs med skor.

• Varför har det betydelse i avelsarbete?

– I själva arbetet har det förstärkt ingen betydelse och det är inte helt enkelt att förklara, men lite förenklat kan man säga att vissa hästar nästan springer över sin kapacitet utan skor. Klarar man av att vinna klassiska lopp med skor – då ser man klassen i hästen. Så enkelt är det. Jag vill absolut inte säga att Timoko är en dålig avelshingst, men han är givetvis inte i paritet med Love You, Cocktail Jet och Ready Cash. Hästar som vann stora löpningar med skor.

Till och med hos mästarna har det betydelse, menar han.

– Jag vill förtydliga att jag pratar om Frankrike, inte övriga Europa, och jag ser helst inte att Ready Cash betäcker ston som företrädesvis tävlat utan skor.

I Frankrike är barfotakörning förbjudet för två- och treåriga hästar.

– Ready Cash gick barfota bak i många starter och jag har inget emot att köra barfota, men klassen visas med skor. Hur gick Maharajah? frågar Phi-

Vissa hästar springer nästan över sin kapacitet utan skor. Klarar man av att vinna klassiska lopp med skor – då ser man klassen i hästen. Så enkelt är det

lippe som tycker att den svenske hingsten inlett lovande i aveln.

Jodå, det är skor där också.

Likadant är det med Raja Mirchi och kanske framför allt Viking Kronos.

Hur det ser ut med Muscle Hill? Skor på honom också.

Hetsen kring barfota finns dock även i Frankrike, trots ett längre förbud i jämförelse med Sverige.

– Många yngre tränare tänker väldigt mycket på det här, att ta av skorna hela tiden. Till och med är det så att vissa kuskare inte ens vill köra hästen i lopp om den ska tävla med skor.

• Apropå Sverige, hur viktigt är Tomas för er?

– Mycket. Han är en seriös och rutinerad person som ligger bakom mycket av succén i Skandinavien. Tveklöst är han är viktig för Ready Cashs framfart.

Frédéric instämmer genom sitt kroppsspråk.

Efter att dessert och kaffe slunkit ned hintar Frédéric om att det kanske är dags att tänka på refrängen.

Klockan har slagit 23 sedan länge och vi är ensamma kvar i restaurangen.

Sällskapet tackar och beger sig ut i mörkret.

– Så här har man en trevlig kväll, säger Tomas när vi skiljs åt.

Tomas fingrar på GPS:en. I den ligger ett dussin adresser till gårdar runt om i Normandie inlagda. Verktöyet fungerar mest som en säkerhet, här navigerar han rutinerat. Det är dags för en rundtur bland hästgårdar i området. Precis när vi satt oss i bilen pustar Tomas ut.

– Skönt, i stället för 40 ston från Skandinavien till Ready Cash nästa år fick jag utökat till 50.

• Jasså, det uppfattade inte jag?

– Nej, Frédéric sade det till mig precis när han lämnade hotellet.

Nu ska alltså 73 ston bli 50.

Från början var det betydligt fler än så – flera hundra ägare har hört av sig till Tomas och preliminärbokad sin häst till Ready Cash. Där påbörjas den första gallringen.

– Många tror kanske att resultaten är den klart viktigaste parametern, men så är det inte alls.

• Hur ser processen ut?

– Den går i fyra steg kan man säga.

1: De som inte fått dräktigt året innan.

– Har man fått chansen tidigare hos

Ready Cash men det av någon anledning inte blivit ett föl vill vi ge den ägaren en ny chans och eftersom märren valts ut tidigare är det en bra sådan.

2: Uppfödaren.

– Vi tittar mycket på vilken uppfödare det här. Miljön och resultaten hos uppfödaren är viktigt.

3: Viking Kronos-märrar.

– Redan för åtta år sedan sade jag att den korsningen är mycket intressant. Att betäcka Ready Cash med ett sto som har Viking Kronos som pappa har visat sig vara väldigt lyckosamt. Den korsningen har lämnat bland andra Readly Express, Cash Gamble, Dibaba, Caddie Lisieux och Vamp Kronos.

4: Tävlingsresultaten.

– Givetvis försöker man att mixa ihop dessa fyra riktlinjer, men tävlingsbiten är alltså inte det mest centrala i valet även om vi tar hänsyn till det.

Den gallringen har 73 ston klarat. 23 måste bort.

– Hade jag behövt skära ned från 73 till 40 hade jag nog fått mycket skäll, det är inte enkelt när det handlar om väldigt bra ston rakt igenom. När jag ser på årets märrar tror jag att vi kan förvänta oss många toppnummer på auktioner år 2020 när de här hästarna är ett år gamla.

Cirka 200 ston betäcks med Ready Cash varje år – 100 franska märrar och 100 stycken med annan nationalitet, där Thell ansvarar för 50 av dem.

Även om mycket kretsar kring Ready Cash är Hingstdepåns utbud betydligt mer omfattande med till exempel Ready Cash-sönerna Charly du Noyer, Bold Eagle, Django Riff, Bird Parker, Brillantissime och Atlas de Joudes för att nämna några.

I konceptet ingår en helhetslösning som Tomas syr ihop. Fölmärrarna körs ned till Normandie och stallas upp i närheten.

– Visst finns det fryst sperma från Ready Cash men det är inte lika effektivt som betäckning på stuteriet. Det är en stor skillnad och därför har det aldrig varit aktuellt att plocka hem fryst sperma till Sverige.

• Hur fungerar det i praktiken när det är dags för betäckning?

– Stona undersöks på morgonen, visar det sig att ett sto är brunstigt ringer man till stuteriet som har telefonitid mellan vissa klockslag. Sedan finns det märrar som kan stå lite "ajour" om det visar sig att sperman som tappats upp från Ready Cash räcker till någon ytterligare.

Fakta

Namn:

Tomas Thell.

Ålder: Fyller 60 den 25 december.

Familj: Fru Barbara, barnen Alexandra, 35, och Gabriel, 21, samt tre barnbarn.

Bor: Mantorp.

Åter: God, vållagad mat.

Dricker: Gärna en calvados eller Cava, men helst ingen whisky som de flesta gärna svarar.

Favorithäst:

Victory Dream, Ready Cash.

Drömkorsning- en: Eftersom

alla säger Ready Cash på Muscle Hill-sto eller vice versa så håller jag fast vid min åtta år gamla idé med Ready Cash på Viking Kronos-sto.

Motto: Dö inte nyfiken.

Intresse: Musik och mina vänner, att vårda vänskapen.

Det här vet man inte om dig: Min

simlärare var Carl Jan Granqvist. Har spelat bordtennis i tävlingsmanhang mot Mikael Appelgren och J-O Waldner.

Vid åtta års ålder satte jag en V5:a som gav 4800 kronor.

Christophe Toulorge bor granne med paret Allaire och äger en fjärdedel i Ready Cash-sonen Bird Parker.

På idylliska Haras de Bouttemont i franska Normandie står han, Ready Cash. Den tvåfaldige Prix d'Amérique-vinnaren som numera är världens mest eftertraktade avelshingst tillsammans med Muscle Hill. Gården, och Ready Cash, ägs av Philippe Allaire (vänster) och hans fru Gitte och köptes för sex år sedan med huvudsyftet att hitta en bra plats åt Ready Cash. Stjärnhingsten är värderad till omkring 150 miljoner kronor och Frédéric Sauque (höger) ansvarar för hästens syndikat. Frankrikes bästa hästmäklare enligt Tomas Thell.

Ready Cash kostar 20 000 euro att boka för betäckning.

Gitte Allaire är ursprungligen från Danmark och sköter administrationen i paret Allaires hästimperium.

En skillnad jämfört med Sverige är att han betäcker flera dagar i veckan.

– Fem-sex gånger. I Sverige är det ofta tre dagar i veckan. Processen blir mer säkerställd genom att betäcka ofta.

Var fölmärrarna stallas upp? Vi är på väg till ett sådant ställe nu, intresset för Hingstdepåns utbud är stort och Tomas behöver reka nya ställen.

Tiphaine och Alain Thébault välkomnar på Haras de l'Étre och visar oss runt gården, under ständig uppsikt av de två berner sennen-hundarna som gärna vill ha uppmärksamhet. Språket är en liten barriär, engelskan är inte den bästa men Tomas får svar på det han vill och efter en halvtimme är vi klara.

– Det här såg bra ut, säger Tomas.

Kontentan av besöket är troligen ett affärssamarbete i framtiden, gården hade uppställningsplats för tio märrar.

– När jag besöker ställen i det här syftet vill jag se ordning och reda, att hästarna har det bra och att markerna ser fina ut. Själva stället behöver inte vara det flashigaste så. Det här blir nog bra, det enda jag är lite orolig över är språket, men de brukar träna upp sig med tiden.

• Hur snabbt bildar du dig en uppfattning?

– På en minut. I det här fallet hade jag fått rekommendationer på förhand dessutom. En sak jag noterade och lade vikt vid var att Tiphaine berättade att de går ut och går med fölen varje dag, lyfter på benen och så, vilket inte sker på alla ställen.

Det finns tre olika upplägg när det gäller att betäcka ett sto. En variant

” Han kom till mig och sa: ”Du som är så jävla duktig, du har en och en halv timme på dig att färdigställa tipset till nästa tävlingsdag”. Då var man ju inte så kaxig men efter någon månad satte jag en V65:a på 1,5 miljoner kronor

är att stoet körs ned, betäcks och åker hem igen. Det vanligaste upplägget är att stoet körs ned och betäcks för att stå kvar över vintern och fölår året därpå för att betäckas en gång till och sedan åka hem och på så sätt få två föl på en resa. Tredje alternativet är de ston som står uppstallade i Frankrike hela tiden. Där skiljs fölet från mamman ungefär sex månader efter fölning. För att fölet ska bli svenskegistrerat måste det hem före årsskiftet.

– Jag försöker att hitta rätt upplägg för varje kund och upplever att många lyssnar på mina tankar över vad som är bäst. Det kan bero på vilken hingst man ska betäcka med och sådana saker.

Nästa stopp på rundturen ska ge oss svaret på frågan ”varför blev det Frankrike?” – men först, varför blev trav över huvud taget en arbetsyssla för Tomas?

– Som ungdom bodde jag i Fjögesta i Närke och tog ett sommarjobb som springpojke på ett tryckeri i Kumla. Det ledde till vidare studier i den branschen och så småningom var jag utbildad grafiker.

Kumla kändes litet och han ville testa sina vingar.

– Då såg jag en annons för en tidning i Norrköping och sökte mig dit. Redan då var jag väldigt travintresserad och

att komma till den regionen var som travets u-land i början av 1980-talet.

Bevakningen av travet i den aktuella tidningen följdes noga, med stor skepticism.

– Jag undrade vem det var som skrev travreferaten, för det var så urbotat dåligt.

En åsikt han inte smög med och en dag när personen som hade ansvaret för travet slutade fick Tomas ett uppdrag av chefen:

– Han kom till mig och sa: ”Du som är så jävla duktig, du har en och en halv timme på dig att färdigställa tipset till nästa tävlingsdag”. Då var man ju inte så kaxig men efter någon månad satte jag en V65:a på 1,5 miljoner kronor i tidningen och det duggade tätt därefter.

Det var första arbetsmässiga kontakten med travet. Hingstannonser den andra.

– I yrket som grafiker fick jag göra sådana och det gick ganska bra. ASVT – Avelsföreningen för Svenska Varmblodiga Travhästen – noterade att jag gjorde det och 1986 började jag på ASVT. Där ansvarade jag för ASVT:s egen hingstdepå.

Tolv år senare slutade han, utan någon ny arbetsroll i kikaren.

– Då köpte jag och Bruno Bengtsson, mannen bakom Stuteri Hornline, av-

Fakta

Hingstar som Hingstdepån har ”i stallet”:

- Amiral Sascha.
- Atlas de Joudes.
- Bird Parker.
- Bold Eagle.
- Brillantissime.
- Charly du Noyer.
- Carat Williams.
- Conny Nobell.
- Django Riff.
- Dollar Macker.
- Offshore Dream.
- Ready Cash.
- Timoko.
- Traders.
- Tucson.
- Unique Quick.
- Univers de Pan.
- Up And Quick.

Thierry Berthaud är stuterichef på Haras de Bouttemont.

elshingsten Ride The Night vilket skulle visa sig vara en bra affär. På den vägen är det... Ett par år senare började jag även i försäkringsbranschen, på ett företag som sedermera blev uppköpt av Folksam. Där arbetar jag ungefär 25 procent än i dag.

Nu går businessen bra för Hingstdepån.

– Ja, men det har inte alltid varit så. Min intäkt är en liten del i boknings- och fölgaviften. Nu går bolaget bra, men samtidigt har jag låga omkostnader i livet överlag. Inga lån, bor billigt i Mantorp och så. Jag och min fru Barbara brukar skämta om att vi inte har råd att flytta till lägenhet, det skulle bli för dyrt.

• Ska vi sikta på lunch efter det här stoppet? frågar jag.

– Lugnt, det bjuds på lunch när vi kommer, svarar Tomas.

Här på Haras de la Cour står Jag de Bellouet.

Och mycket riktigt, lunchen är uppdukad och Emmanuelle Couetil med sin man Jean François visar oss in i huset. Proceduren är identisk, egengjord cider presenteras och samtalet börjar.

– Jag minns första mötet med Tomas mycket väl, säger Emmanuelle och fortsätter:

– Vi satt på en stimmig restaurang under Prix d'Amérique-helgen 2004 och samtalsämnet i lokalen var givetvis vem som skulle vinna loppet.

Emmanuelle fick en fråga av det svenska gänget och svarade så klart Jag de Bellouet.

– Därefter höll vi kontakten och odlade ett samarbete, minns Tomas.

Jag de Bellouet har varit en av

hingstarna som man haft möjlighet att boka genom Tomas.

– Nu står det ungefär tio fölmärrar här som jag placerat här.

I samband med lunchen överränner Emmanuelle en bok om Jag de Bellouet som hon producerat själv. Säkert en pärla, problemet är att den – givetvis – är skriven på franska. Bilderna talar dock sitt tydliga språk och bland annat har före detta Travronden-fotografen Mia Törnberg och legendariske Claes Kärrstrand bidragit med en hel del bilder.

– Än i dag är det vanligt att vi får besök av fans till "Jaggen" här på gården. Han har en mycket stor fanclub.

Fler stopp väntar och tiden springer i väg.

Under vår bilresa ringer Jenny Pitkänen.

– Jag var hos läkaren i dag och det visade sig att William har en liten avvikelse på hjärtat. Det kan vara samma som "Sebbe" hade, säger hon.

Jenny är Tomas och Barbaras svärdotter, i somras födde hon en liten pojke som kom att döpas till William.

Hade ett reportage om Hingstdepån skrivits nästa år hade nog tanken varit att Williams pappa, Sebastian, skulle ha suttit vid ratten och guidat runt i Normandie. Det är inte möjligt efter en tragisk händelse den 22 mars 2017. 28-åriga Sebastian Thell gick hastigt bort. Hans hjärta stannade.

– Eftersom det visade sig att han hade ett fel på hjärtat så undersöks hela släkten just nu, berättar Tomas som tillsammans med sin fru Barbara nog har upplevts som väldigt starka i sorgen.

Tomas Thell om...

... svensk travsport:

– Vi har ett syndrom i Sverige och det är att vi ska vara eller bli världsbäst på allt, det här får du gärna skriva. Djurskyddet ska vara världsbäst, ATG ska bli världsbäst. Att ha goda ambitioner är förstås inte dumt, men allt ska vara så inne i helvetes bra. Jag upplever att man i den mentaliteten inte gärna tar influenser från annat håll i den utsträckning som borde vara lämpligt. Man lever helt enkelt inte upp till den här normen "världsbäst".

... Pokalåret:

– Hyckleri. Själva grundtanken kan jag köpa. Däremot, att presentera bokslut på det sättet som skett nu är inte okej. Hade det skett på ett börsnoterat företag hade de personerna fått lämna omgående, det kan jag lova dig. Man har kommunicerat uselt och närmast nonchalant.

... sin egen roll inom travsporten:

– Jag får nog säga att jag på ett sätt är en viktig aktör. Sedan 1985 har jag arbetat ideellt med hästägareföreningen i Mantorp och det är kanske en förklaring till varför vi har över 600 medlemmar. Man har försökt att göra mycket gott för travet i stort och vi idioter, som jag brukar kalla oss som lagt ned väldigt mycket ideell tid, är så klart viktiga.

... Sebastian Thells minnesfond:

– Tanken var att jag skulle starta upp en fond i samband med att vi varvade ned, men det ändrades ju snabbt i våras. Vi har fått in många penningbidrag från vänner och fribetäckningar från Philippe Allaire och andra hingstägare. I höst nästa år tilldelas Sebastians son William 20 procent av fonden och jag tror att den kommer att landa på omkring en halv miljon kronor. Målsättningen är att dela ut lokala stipendier i framtiden.

”Kanske är det därför Timoko haft så fina resultat i Elitloppet?”

... franska lugnet:

– Det finns ju en annan ekonomi i travsporten här och man är inte lika stressade samtidigt som avelsbiten ses som en del av karriären. Något som är vanligt är att skicka hästarna på "semester" där de släpps på bete, får massage, spabehandling och så. Det kan göras efter en tuff träningsperiod eller inför en tävlingsperiod vilket nog hade varit helt otänkbart i Sverige, men man tror att det är viktigt för hingstarnas humör. Kanske är det därför som Timoko haft så fina resultat i Elitloppet? På värkanten när avelssäsongen börjar skickas han upp till Haras de Sassy på spa och det är något han verkligen gillar.

...gruppresorna han anordnar:

– En typ av marknadsföring skulle jag säga. Alla som vill får åka med men givetvis är det ett sätt att visa upp rörelsen. Jag kan också tycka att det är en skyldighet. Det är ganska enkelt för oss att anordna och det brukar vara väldigt populärt. Folk får se nya miljöer, äta gott och dricka en calvados. Jag tror att det är viktigt för travsporten att man upplever nytt och tittar utanför den vanliga boxen. Jag och "Sebbe" sade flera gånger att vi skulle åka ensamma men så hör folk av sig och får höra om de trevliga resorna och så känner man den här skyldigheten.

Sebastian Thell, Gitte Allaire och Tomas Thell i samband med att Ready Cash utsågs till Årets avelshingst av Avelsföreningen för Svenska Varmblodiga Travhästen. Foto: CLAES KÄRRSTRAND

” Vi har hela tiden trott på att prata om det, samtidigt som jag tror att jag är ganska stark i en sådan här process. Jag kan bära mycket inom mig. Men, det var en eftermiddag på jobbet som det brast för mig. Då grät jag otroligt mycket, mer än under alla andra dagar

– Vi har hela tiden trott på att prata om det, samtidigt som jag tror att jag är ganska stark i en sådan här process. Jag kan bära mycket inom mig. Begravning ser jag som en naturlig del av livet och så.

– Men, det var en eftermiddag på jobbet som det brast för mig. Då grät jag otroligt mycket, mer än under alla andra dagar.

• Hur mår du - och ni i familjen - nu?

– Så bra jag kan, efter vad som har hänt, brukar jag säga. Man har ju tankar varje dag. Min fru Barbara kan ha det jobbigt när jag är borta på resa eller så och hon är ensam, då grubblar hon mycket. Sebastians syster Alexandra är nog den som tagit mest illa vid sig.

Ett par dagar före den tragiska dagen besökte Sebastian sin syster.

– Då hade han sagt till henne att ”så bra som jag mår nu, det har jag aldrig gjort tidigare”.

Jenny har blivit ensamstående mamma till William.

– Hon har fantastisk stöttning av sina föräldrar och vi har stöttat henne också så klart. Nu är ju lille William prio ett, utan honom tror jag hon hade mått sämre.

Tomas hade sett fram emot att varva ned med arbetet och att låta sonen ta över.

– Det var tanken. Vi byggde om datasystemet, fixade hemsidan och sådana saker för att förenkla arbetet. Han hade börjat fakturera, skriva kontrakt och hade siktat in sig på att gå en kurs i franska för att kunna kommunicera smidigare här nere.

– Från den 1 januari 2018 skulle han nog inte ha jobbat så mycket som kock, om man säger så.

Kock var nämligen hans yrke. Vilket inte allra minst skulle sätta en prägel på begravningen.

– Sebastian hade en mentor och nära vän i kocken Henrik Pettersson. Han ringde mig ett par dagar efter Sebas-

tians död och berättade att en grupp kockar haft en minneskväll där de kommit fram till att de skulle ansvara för maten i samband med begravningen. ”Säg hur ni vill ha det, vi löser allt – om det så är sju-rätters eller bara kaffe” sade han till mig.

15 kockar kom till begravningen och ansvarade för maten, en av dem var kockläraren Katarina Westlund som arbetar på Dackeskolan i Mjölby där Sebastian utbildade sig.

– Han var en speciell elev för henne. Kockarna gjorde det fantastiskt bra var det och de stod för hela kostnaden. Till och med drycken. Jag poängterade att de måste ha betalt för maten, och om inte den – som kanske sponsrades av matleverantörer och restauranger som han jobbat på – så för bensinpengar eller förlo-rad arbetsinkomst, men nej. De ville göra detta för oss. Det visar också lite på sammanhållningen inom den branschen. Jobbar man som kock på ett lite bättre ställe och man har hamnat ”i skiten” en kväll med flera hundra gäster som ska ha mat – ja, då gäller det att samarbeta.

Tomas ville tacka på något sätt, men visste inte riktigt hur.

– Hur ska man kunna tacka ordentligt för något sådant? Det går ju inte. I somras styrde vi ihop en dag på Sollvalla i samband med Jubileumspokalen där vi satt nära staketet och följde travet. En fantastiskt fin dag och det var familjens sätt att tacka.

Musik har varit en viktig del i sorgearbetet.

– Ska jag få riktig gånghud ska det vara av musik. Det väcker känslor hos mig och jag associerar mycket med musiken.

Sebastian var ett stort fan av den nu nedlagda musikgruppen Kent.

– Han var på den allra sista konserten i Sverige – dem 17 december 2016 – och var väldigt tagen av det.

På avskedsturnén stod Carolina Wal-

lin Perez i kören. I våras fick hon motta ett meddelande från familjen Thell.

– Ja, hon har ju gjort ett antal tolkningar av Kents låtar och vi började lyssna mycket på dem. Fantastiska tolkningar.

• Svarade hon?

– Ja, hon önskade oss det bästa i situationen och så.

– Anette eller stranden?

Anette Holmgren driver gården Haras Montmirel, efter sina bortgångna föräldrar Bengt och Irene Arvidsson, där Tomas började ställa upp fölston i Frankrike efter mötet med Emmanuelle Couetil.

Efter att ha betat av en handfull gårdar under dagen blir svaret enkelt:

– Stranden!

Vi parkerar utanför Le Grand Hotel Cabourg – vilket ger sken av att ligga i prisklassen ”skulle vi tagit en natt i området här får vi nog se över andra alternativ”, men när jag i efterhand kollar upp det skvallrar bokningssajterna om ett, till synes, otroligt prisvärt hotell. Förklaringen är nog att vi är en månad sena, sommaren har nyligen övergått i höst och området är inte lika attraktivt för stunden.

Bara hotellet skiljer oss från vattenbrynet och vi går igenom lobbyn för att kunna blicka ut över tidvattnet som är på väg in.

– Jag får ta en bild på dig med hotellet i bakgrunden, det är lite fränt, säger Tomas.

Stråket intill stranden är inte särskilt befolkat nu – tvärtom, vi är nästan ensamma. Vi njuter av vyerna och insuper atmosfären.

– Du vet, här är det inte så dumt att vara på sommaren. Ta med dig någon kär hit. ■

NORMANDIE

SKRIBENT
RICKARD HANSSON